

Advent - Segon diumenge

Per DavidG el dl., 28/11/2022 - 12:00

[Is 11,1-10](#)

[Rm 15,4-9](#)

[Mt 3,1-12](#)

Hem llegit a la Carta als Romans: Les Escriptures, per instruir-nos, donar-nos força i consol, ens ajuden a mantenir l'esperança.

En efecte, les Escriptures ens volen ajudar a viure en l'esperança. Per això, ens cal disposar-nos reconeixent que aquesta ens és sempre necessària, que no podem estar-nos sense creure que és possible un avui millor. Aquest és el més gran obsequi que podem rebre cada matí en llevar-nos. Aquest és el pa de cada dia que demanem al parenostre.

Per ser conscients d'aquesta renovada esperança que ens cal, podem començar pensant en aquells vincles personal, que ens sap greu haver trencat per diferències de caràcter, perquè hem posat per davant el que és secundari o per no haver-ne tingut prou cura de la relació. Els que abans estaven vinculats per ser família o per amistat ara ens sentim distants i ens defugim, com so star distant el vedell del lleó; o la vaca de l'óssa.

Per ser encara més conscients d'aquesta set que les Escriptures ens vol saciar, també podem pensar quan poc satisfets, de vegades, ens sentim de nosaltres mateixos. Ens costa agrair la història personal, el nostre moment present. Trobem que hi ha aspectes en nosaltres que encara han de ser reconciliats. Com a poble, com a país, com a Humanitat tenim la sospita que caminem cap a un mon pitjor: un planeta més ferit, amb menys capacitat d'entesa entre els pobles, sense il·lusió per aquella fraternitat que diu amb força que, en la diversitat, radicalment som germans.

Malgrat tot, l'Escriptura s'entossudeix en instruir-nos, donant-nos força i consol, mantenint l'esperança. On trobarem la clau que ens tregui d'aquesta tristor de fons? El coneixement del Senyor és el que, com el plançó d'una soca tallada, anuncia que avui serà el primer dia d'un temps nou i aquest el lloc on comença. Deixant ressonant la Carta als Romans, hi trobem: Estigueu d'acord en Jesucrist, ben avinguts de cor. Accepteu-vos els uns als altres com el Crist us ha acceptat, donant així glòria a Déu.

En efecte, és en el seu nom on es fa possible un nou acord amb els altres, amb mi mateix i amb la Creació. El coneixement de Crist porta a la conversió cap a Ell, a la metanoia. Ell ens atrau de tal manera que totes les dimensions de la nostra vida es reinicien a partir d'ell, com l'arbre del bosc busca la llum del sol.

El camí de la conversió està clarament marcat amb tres fites: la renúncia al pecat, la penitència i l'adhesió a Crist. La renúncia al pecat ens fa conscients del que ens ha estat allunyant del coneixement de Déu. De vegades són actituds, de vegades hàbits o compromisos adquirits sense nord. Però ens cal conèixer-los i reconèixer els seus efectes, de vegades, devastadors.

Seguidament ens cal la penitència. No es tracta d'una multa que pago de mala gana. Es tracta de simbolitzar el meu desig de sortir i de girar-me cap a Déu. Els pelegrinatges eren sovint maneres d'expressar la nova direcció de vida que s'empren.

Finalment, l'adhesió a Crist. El puc sentir al costat, una passa per davant o sostenint-me per darrera. Però em cal ritmar el meu pas al seu, com si fos la seva ombra dient que, per allà on jo estic passant, l'Ungit de Déu vol passar. I si sento que el llast em pesa tant com per a impossibilitar la conversió, penso com li agradava a Jesús acostar-se als pecadors i desvetllar en ells el posar-se dempeus peus i caminar seguint les seves passes avui, enllà.

ETIQUETES

[ESPERANÇA](#) [CONVERSIÓ](#) [ESCRITURA](#)